Dan Ardain
Darul

„Spune-mi, moşule, ce face noaptea asta aşa de specială?”
„Bunătatea, micuţule”.
„Sunt oamenii buni?”
„Sigur. Doar că trebuie să li se aducă aminte din când în când”.
„Hm… nu cred că am înţeles prea bine”.
„Nu-i nimic. Nu eşti decât un iepure tânăr”.

Câmpia largă străluci sub ochii oamenilor când luna ieşi dintre nori şi zăpada imaculată care o acoperea se dezvălui privirilor. Pădurea fremătă scurt atinsă de o adiere de vânt îngheţat. Copacii din marginea ei întunecată gemură prelung. Fiori reci străbătură inimi calde în aceeaşi clipă. Aceasta nu avea să fie o noapte obişnuită.

Cele două armate se priviră tăcute din întunecimea codrului cu adrenalina făcând să le tremure mărunt membrele, simţindu-şi picioarele îngheţate şi mâinile fierbinţi pe săbii.

„Înainte, vitejilor” explodă vocea voievodului şi îşi îndemnă calul înainte cu coapsele. Dacă luna privea în acel moment poiana putea vedea pe întinderea alba două mulţimi de puncte negre care înaintau una spre cealaltă. zdrobind şi amestecând nămeţii sub picioarele cailor şi ale oamenilor. Linia argintie care le despărţea devenea din ce în ce mai mică.

Ciocnirea fu formidabila. Trupuri de animale şi oameni strigând, înfierbântate, agitându-se, lovindu-se, urându-se, murind şi ucigând. Armăsarul de lupta al voievodului era peste tot, oamenii lui îl simţeau pentru o clipă alături de ei prăvălindu-şi securea cu două tăişuri asupra duşmanilor şi apoi se depărta deja croind cărări de sânge şi trupuri moarte prin valul de oameni. Inima lor se întărea pentru o nouă vreme.

Nimeni nu ştia de cât timp se luptau. Mişcă-te, fereşte-te, loveşte. Din nou şi din nou. Fără încetare.

Voivodul îşi struni calul într-o zonă ceva mai liniştită şi arunca o privire asupra întregului câmp de bătaie. Oamenii lui se descurcau bine, încă un efort şi aveau să câştige aceasta bătălie, la fel cum le câştigaseră şi pe celelalte şi cum aveau să le câştige pe cele ce aveau să vină. Trebuiau să o facă, pentru copiii, femeile şi bătrânii rămaşi acasă. Erau o tară mica şi inima lui se strânse gândindu-se la greutăţile pe

care le aveau în a-şi păstra libertatea. Prima bătălie pierduta avea să fie ultima.

Auzi scârţâitul zăpezii în spatele lui şi se răsuci în să ridicând securea.

Ochii iepurelui alb păreau incredibil de mari. Îl privi pe bărbat de acolo, de jos, aparent fără a fi intimidat de înălţimea lui adăugată înălţimii calului. Bărbatul avu senzaţia că îl privea cineva, o persoană, prin ochii aceia. Senzaţia dura doar o secunda. Iepurele începu să ţopăie şi trecu pe lângă cal în salturi mici, îndreptându-se spre centrul câmpiei. Uimit, voievodul îl urmări cu privirea, observând ca la trecerea micului rozător oamenii se opreau din lupta şi îl priveau la rândul lor. Dădu să se mişte.

Tristeţea îi aprinse pieptul într-o explozie sfâşietoare. Îl durea, îl durea efectiv sufletul. Totul dispăruse, nu mai erau decât cadavrele în faţa ochilor lui. Corpuri pe care le văzu parca pentru prima dată. Bărbaţi în vârstă, înţelepţi bărboşi şi căliţi de viaţă plină de lupte, tineri cu tuleiele de-abia mijite. Morţi. Îi cunoştea pe toţi, deşi nu-i mai văzuse pe unii niciodată. Puteau fi fiii lui, camarazi sau fraţi, oameni de la el din sat. Îi iubea pe toţi din toată inima. Şi erau morţi! Fraţii şi fiii lui erau morţi!

Simţi durerea strângându-i gâtul în menghina ei, secându-l de puteri. Se lasa să cada din să în zăpadă, în genunchi, plângând. Pe tot câmpul oamenii se aşezau sau se prăbuşeau la rândul lor în genunchi lăsând armele să cadă în neaua rece. Murmurul rugăciunilor se auzea din doar câteva locuri, dar lacrimi simţeau cu toţii pe obraji. Preţ de o clipă, gândul pierderii şi suferinţa aceea îi uni pe toţi.

„Durere" spuse o voce bătrână, înţeleaptă şi buna şi o auziră cu toţii. „Acesta este darul meu pentru voi. Ştiu ca înţelegeţi".

Încet, oamenii se ridicau din zăpada şi îi ajutau pe alţii să se ridice, sau acopereau şi duceau morţii. Câmpul se goli în câteva ceasuri. Numai luna, copacii şi zăpada răscolită şi pătata de sânge rămaseră.

În zilele care urmară nu mai lupta nimeni, nicăieri.